

Crisi 2018

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

MARIANO GUINDAL citava George Soros per anunciar una nova crisi financera. Diu: “És possible que ens encaminem cap a una altra gran crisi financera. Tot el que podria sortir malament.” “La situació política i econòmica espanyola és pitjor que fa deu anys. El deute públic supera la xifra d’1,1 bilions d’ens, que representen 98,3 del PIB quan el 2007 era de 35,6. Espanya, doncs, en aquests moments, es troba en institucions enfronta-

des, qüestionades, com passa a Catalunya.

Joseph E. Stiglitz, a finals de juny, afirmava que la potència europea dominant, Alemanya, no facilitava les reformes necessàries, i a més insistia en polítiques que podien agreujar els problemes bàsics, amb una retòrica que sembla plantejada per inflamar les passions. De fet, la cancellera alemanya va llençar un gerro d’aigua freda amb les propostes de suggerir diners ridículament petits per

a àrees que tenen necessitats d’inversions amb urgència. Cal remarcar, d’altra banda, que la política portuguesa d’Antonio Costa, primer ministre, és força millor.

Martin Schulz, diputat socialista demòcrata alemany, defensa una mobilització pro-europea des de la qual, segons ens afirma, el populisme era quelcom marginal en els governs. Schulz ens diu que la dreta té raó quan plantegen problemes que l’Esquerra també considera escandalosos com ara les multinacionals que evadeixen impostos mentre que els ciutadans els paguen. Fins al 2015, Alemanya va ser exemple de solidaritat. Ara bé,

aquesta filosofia solidària va ser reduïda per la darrera política de la senyora Merkel.

Neil Unmack, de Reuters Breakingviews, opina que l’economia resistirà el nou govern sorgit d’una mescla de “partits” si es convoquen eleccions relativament aviat. La mescla que s’ha fet per constituir, ara com ara, el Govern recent és en mans del president Pedro Sánchez, i consta d’elements radicals: Podem esquerrers, els nacionalistes bascos i els separatistes catalans, els quals es denominen com a govern *Frankenstein*, al tractar-se de peces. Sembla que Espanya comença a semblar-se a Itàlia, país en el qual

dos partits radicals s’han unit per formar govern.

També es pot considerar noves eleccions, i fer el grup de centristes amb el partit de Ciutadans.

La qüestió clau i de vital importància és, d’ençà de l’any 2011, l’austeritat. Ara, i també abans, a Espanya li cal ajuda: 16% de desocupats, i el 27% dels treballadors amb contractes temporals. És probable que Itàlia dubti de la seva permanència a la zona podent crear una amenaça més gran per a Espanya, al seu “estrany govern”, tot i que sembla haver similituds entre tots dos països, repetint el clàssic Frankenstein.